

עין משפט נר מצוה

גד א מיי פרק י מהל' מאללות אסורות הלכה יט:

גזה ב מיי פטיו מהל' פסח"מ

הלכה יא:

גז ג מיי פ"ג מהלכות תמידין הלכה יא:

הגהות הב"ח

(א) גבו' עני רבי ורלא כשרין. כיצ' והא דפשיטא ליה (בבבבב) [בגמין] פסולין לגמרי היינו מזה דיוקא דקרא ולא תיכלו את קדשי במזבז. מהן און מתחללין הא בנמוך מהן מתחללין והיינו פסול לגמרי: (ב) שם בנשטה בשחרית כיצ': (ג) שם בנשטה בנשטה: (ד) שם ותימא חד: (ה) רש"י ד"ה בעתידין וכו' מילין חילול מתמדות: (ו) ד"ה ומדשפא וכו' ואון מילין קאמרי כרש"א: (ז) ד"ה מכשיר וכו' דרדוה ליה: (ח) ד"ה ומאי וכו' הערבים הוא הקס"ד:

שינויי נוסחאות

א) י"א ואינו כשר לשמו (ביצ"ד ור"א): י"א ואלו כשר לשמו אלא בזמנו (בי"ח ור"ב): [ב] י"א הכתוב מדבר אם כן ליתבוט אשר יתירמו מאי ירימו שבע מינה (ואימא כולה כ"ז דהנהי) להכי תריז דאמא א"ר א"ב וכו' ש"מ תרתי (בי"ד): ומיטע כזה קושית המוס' שזכר ש"מ דעמא כולה קרינא בלשמואל וכו' חוס' לעיל (ג ב) ד"ה לא יחללו ועי' מו"ט ומגל"ט. וכו' היטע כרש"י ד"ה א"כ: [ג] כנאי' נוסף ואימא וכו' להכי הוא דאמא א"כ ל"מא קרא הורמו מאי ירימו (ש"ח): וכגז ע"ז הדק"ס דלוינו יודע פירושו. ואילו כוננו הס"א כדלמא כ"כ"י (רמא אום [ג] למה לי למימנ ולא קאמר מ"ט מת, ש"מ דה"פ למה לי למתעב ע"כ זקני, למי סתם מקובל חיי מביקס. וממני דלכילי מתא' שיעמא סווי קימי וכו' דבז שאניי מאי דע"כ יסמינו מתא' שיעמא. כסם הדינא מור"ה מנחם ז"ל רמב"ד בק"ק דהולדנא (מנחת יודות), ועי' דק"מ: [ד] בנכתי"ר י"א אלעזר בן עזריה. וכן מתבאר שמתעית (הגרי"ם): [ז] כ"כ"י לא, וזכ"ה כפיסקא לקמן (יב ג), וזכ"ה כ"כ"י: [ח] בנכתי"ר (קח א) חתמא א"ר ארשטיא א"ר אלעזר (הגרי"ם): וסם כ"ן כהני"ר דל"ל כמי דהכ"ה: [ט] י"א האחד (בי"ד): וזכ"ה כפרת ממולאים (הגרי"ם): שמוע' שז' ז' ז' מינת כשר (במדרג' חז) כמזבז אלא בלשמינ, וינז טפי (עי' רש"י ומהר"ם שו"ת) וכן בשמ"י הגיה האחד ושוב מתקפה וכו' ע"י עלמו שמו' נו מתבאר: וז' ז' מינת כשר (למה כנתי"ר) ולכ"ן אפכר דכדשינד כשר כל היום, ועי' קרי' ד"ה וכחז: [י] כ"כ"י ער, וכן בגמין. וז"ה מתקל: [כ] י"א דבר אחר מערב עד בקר אין (ביצ"א, ש"ח): [ג] כ"ר"י רפ"כ למה מביט אין באן. וכו"ה: [ד] קמית' מינת און וכו"מ וכו"מ מוסק' אין באן וכו"ה כנתי"ר וכו"ה רפ"ט וכו"ה. [ומה דלחמא בגל' דבי וילנא כנתי"ר מוסק' מינת באן, און נסין: [ד] כ"ל כשיחיים (ש"ח): [ז] י"א וכשרים קדשינו גבי קדשים קלים כשרים למילותיהו קאמרי (ש"ח): כ"כ"ס רד"י נשטמ כל הקטע, ולפינוי הוספיהו ע"פ כנתי"ר וסם ק"ק (ב"מ) ופומתווי קדשי קדשים. וכן לגמין כ"ל קדשים קלים וכו"ה: וכן סויה רש"י: [ז] ענודים בעודה לישטח וליקרב (כ"ה): [ז] כדמפרש לה לל"ל (ש"ח): [ח] כ"ל ללילי (בתתי"ר ש"ח): [ט] כ"ל עבודות היום. וז"ל וקמריה וקטורת שבעיה (ש"ח): ק"ל וקמזו של מנחה (גמין): [י] קטורת וכו' (גמין): [כ] י"א בהטאת ב"ה כולמה וא"י דין (גמין): [בא] כ"ל בינא (ש"ח):

[בב] דמותר חטאת וכו' כמו מורנא דמותר ב"ה לל"ל (צ"ח): [בג] דעיקר טעמו סמך אקרא דכתיב וזבז פסח הוא בהוייתו יהא כדאימא

ב"ה לל"ל (ש"ח ור"ב): [בד] כ"מ' מוסק' מינת ומצא ובאחרים. וכו' פשוט דלא' כ' לא' לנקן כ' אס כפילות הלשון, אבל הוואה אחת דר"מ

מלא' כמזבז כחארים כו"ה' דהיינו עסיה כמזבז ובאחרים: [בה] לטעות בדבריו בן בתירא לל"ל (ש"ח): [בז] כ"מ' נוסף וזית הלהבת כוותיה

הלכך ליתא למויחש דלמא אחי למטעי בדבריו:

מלנין [מפסוק] מרישא דכשרין ומלנין לן אמר ומדסיפא כשרין ואון מלנין בן וק"ל: רש"י ד"ה מדרבה ב'ו' ובגמין ובתשרי' אם תחליק שילוש היום לא אבפת לן. מיהו בירושלמי (יומא פ"ג ה"ב) משכס דבימינו ניסן ומשרי היו עשין מילית' עבות לפי שיעור הלילת' (תוס'):

יא:

אמר ר' אִלְעִיזֵר לֹא אִם אִמְרַת בַּחֲמַת בּוֹ. דִּין הוּא שְׁאֵחֲרִים כְּשֵׁרִים לְשֹׁמו [וקשה] נהי דלא דמי לפסח מ"מ ק"ו איכא וא"כ [מימא] בא] יפסלו נמי מהאי דינא מותר בַּ חטאת זבא עולה כמו דינא דמותר פסח זבא שלמים וי"ל דלעיקר [ב] טעמו סמך כדאימא

בפסחים (דף סג:) וי"ז דהא לא אס אמרת דקאמר רבי אליעזר לדברי רבי יהושע קאמר אליצא דרבי יוחנן ורבינו תס מלא' כספר יסן כרישא דשמעתא רבא אמר כחארים לשם חטאת ומלא' ב'ו ובחארים כו"ו ורבה לא זבא אלא לפרש דברי רבי יוחנן ור' יוחנן עצמו מודה דכחארים לשם חטאת פליגי ולא אמר אמרו דבר אחד אלא כחארים לשם פסח: הנה"ה **אי איפ'אוג בלשמן ב'ו**, ותימא השתא נמי דפליגי בשלא לשמן אני יכול לטעות בה' כר"י לכן במילא שיפסול י"ד לשמו שחרית ולפרש טעמו משום דמקלמו ראו' וי"ל דמזה אינו חושש משום דשום מנה לא מכשיר פסח שחרית אלא זה ב': הנה"ה אחד בבקר ולא שנים בבקר.

^אדאמר שמואל *מנין לאוכל את הטבל שהוא במיתה שנאמר ולא יחללו את קדשי בני ישראל את אשר ירימו לה' בעתידיו: ^בלכתיב מדבר ב'ו אב' וכו' בן לכתוב קרא אשר הורמו מאי אשר ירימו שמע מיניה תרתי ^ג: בעי רבי זירא ^ה כשרין ואין מוצין וכו' פליג. בחדא פליג או דלמא כשרין ומוציין ובתרתי פליגי אמר אב"י ואיתימא רבי זריקא תא שמע הבכור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשרים שלמים ששחטן לשם בכור או לשם מעשר פסולין ואי ס"ד כשרין ומרצין בכור בר ריצויי הוא אלא ^ה כשרין ואין מרצין ומרסיפא כשרין ואין מרצין רישא נמי כשרין ואין מרצין מדי איריא הא כדאימא והא כדאימא אלא מאי קמ"ל גבוה ונמוך קמ"ל ^ו תנינא כיצד קדשי קדשים ששחטן לשם קדשים קלים כו' מהו דתימא קדשי קדשים וקדשים קלים הוא דאיכא גבוה ונמוך אבל קלים וקלים לא הא נמי תנינא ^ז שלמים קודמים את הבכור מפני שהן טעונין מתן ארבע וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק הא עיקר ההיא אנגרא נסבה: **ב'ותנני'** ^ח הפסח ששחמו ^ט שחרית בארבעה עשר שלא לשמו רבי יהושע מכשיר כאילו נשחמו בשלשה עשר בן בתירא ^יפוסל כאילו נשחמ בין הערבים ^{יא} אמר שמעון בן עזאי מקובל אני מפי שבעים ושנים זקן ^{יב} ביום שהושיבו את רבי אליעזר ^{יג} בישיבה שכל הזבחים ^{יד} הנאכלין שנובחו שלא לשמן כשרין אלא שלא עלו לבעלים משום חובה חוץ מן הפסח ומן החטאת ולא ^{טו} הוסיף בן עזאי אלא העולה ולא הודו לו חכמים: **ג'ב'ו'** ^{טז} אמר רבי אלעזר ^{יז} אמר רבי אושעיא מכשיר היה בן בתירא בפסח ששחמו שחרית בארבעה עשר לשמו דכוליה יומא זימניה הוא ומאי כאילו איידי דאמר רבי יהושע כאילו אמר איהו נמי כאילו אי הכי אדמיפלגי בשלא לשמו ליפלגו בלשמו אי איפלגו בלשמו הוה אמינא אבל בשלא לשמו מודי רבי יהושע לכן בתירא הואיל ומקצתו ראוי קא משמע לן והכתוב ^{יח} בין הערבים אמר עולא בריה דרב עילאי ^{יט} בין שני ערבים תמיד דכתיב ביה ^כ בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר התם מדכתיב ^{כא} את הכבש אחד ^{כב} תעשה בבקר מכלל דבין הערבים בין הערבים ממש ^{כג} אימא חד בבקר אידך כוליה יומא אחד בבקר ולא שנים בבקר נרות דכתיב ^{כד} בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר ^{כה} שאני התם דכתיב ^{כו} מערב ועד ^{כז} בקר ^{כח} ותניא מערב ועד בקר ^{כט} תן לה מדרתה שתהא דולקת והולכת מערב ועד בקר דבר אחר ^ל אין לך עבודה כשרה מערב ועד בקר אלא זו בלבד קטורת דכתיב בה ^{לב} בין הערבים הכי נמי דכולי יומא כשר ^{לג} שאני קטרת

אגרר' נסבה שנהה שס את הקודמים זה לזה ונקט נמי האי כדהיי"ו אע"ג דכבר תנייה הכא: **ב'ותנני'** ^ר רבי יהושע מנשי. דפסח בשאר ימות השנה חשיי ליה: ^ז **בן כניא' פוסל**. בגמרא מפרש להו: **שבעים ושנים זקן**. בגמרא (דף יג:) מפרש אמאי לא תנא זקנים: **כל הזבחים הנאכלין**. אבל עולה לא: לא הוסיף **בן עזאי**. על דברי חכמים לפסול חוץ מפסח ומחטאת אלא העולה: **ג'ב'ו'** ^א מנשי היה **בן כניא'** כפסח ששחטו שחרים לשמו. ^ב והוא היה זמנו לפיכך פסול שלא לשמו כדלמא ^גלעיל ^ד: פסח בזמנו שלא לשמו פסול: ומאי כאילו. נשחט בין הערבים והלמדת דכולא יומא בין הערבים קרי ליה מדקמכשרת ליה שחרית וקרא כתיב בין הערבים הלמא אכלמא כפירא ליה בין הערבים של אמש לערב של אחריי כדמפרשין ^ה ליה לקמיא דהיינו משעלה השחר שפסל ליל של אמש עד שתשקע החמה ומאי כאילו היה הוא גופיה בין הערבים ^ו: ^ז ליפלגו בלשמו. ולימא ^ח [פסח ששחטו כ"ד שחרית] ר' יהושע פוסל וכן בתירא מכשיר: **אבל בשלא לשמו מודה רבי יהושע**. דלע"ג דשחרית לאו זימניה הוא פסול הואיל ומקלמו של יום ראו' לשמו קמ"ל: והא כתיב **בין הערבים**. לרבי אושעיא פריך היכי מצי למימר פסח זמנו שחרית: **בין שני ערבים**. מעלות השחר עד שקיעת החמה דהיינו בין סוף ערב דלחמול ותחילת ערב דלדורמא: ואימא חד כנקר. את הראשון לא ישאח יותר מחלות והשני כל היום זמנו רלה שחרית רצה ערביה כדכתיב **בין הערבים** דמפרשת ליה כל יומא: ולא שנים כנקר. הלכך עד כרחק נריך להשחות השני עד הערב: **מדפה**. חצי לוג לכל נר ונר כך שיערו חכמים לילי ^י תקופת טבת שלא תכזה כל הלילה ^{יא} [מנחות פט]. ובתמזו ובניסן אם תחליק שליש היום לא איכפת לן: אין לך עבודה. מעבודות שהן אמורות ציום כגון עבודות הדס ^{יב} וקמא וקטרת כשרשין מהדלקת נרות ואילך שזו מאוחרת לכיון:

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

אמר לו רבי יהושע מזינו מותר חטאת זבא עולה. כדתניא בתמורה (דף כג:) זה מדרש דרש יהודיע הכהן כל דבר שזבא ממותר חטאת וממותר אשם ילקח זהן עולה לקין המוצנח והיכי דמי מותר חטאת כגון הפריש מעות לחטאתו וניתותו או נמי מפריש שמי חטאות לאחריות דק"ל בתמורה (דף כד.) מתכפר זלחת מהן והשניה תרעה: **ומה חטאת שמוטרה כו'**. ואס ק"ו כזה אמה דורש יש לך לפסול עולה לשם חטאת. ומהכא דייק רבה מילתיה לעיל מדלא אהדר ליה רבי אליעזר אלא נמי פסילנא בנשחטין לשם חטאת: **שכן כשרה לשמה כל השנה**. לפיכך עולה הנשחטת לשם חטאת כשרה: ולא יחללו אס קדשי. אין (כאן) ^א חילול כשירימו אותם לשם גבוה מהס: **צעמידין לפרוס**. דהיינו טבל דכתיב ירימו דבר חטאת ומסיים זבא כסנהדרין פרק אלו הן הנשרפין (דף פג.) גמר ^ב חילול מתרומה דכתיב זה [ויקרא כז] ומתו זו כי יחללוהו: א"כ. דלכר"ש אחי עזריה לחודיה אחא לכמזבז ולא יחללו אשר הורמו מ"ש לשון עמיד דנקט ש"מ למידרש זיה נמי הא: **עני רבי זירא**. ואין מרצין קאמר כמ"ק ולא פליג אלא בנמוך דקאמר פסולים לגמרי: ובתרסי פליגי. לשם גבוה מכשיר לגמרי ובנמוך פסיל לגמרי ואילו רבנן בתרוייהו מכשירים ^ה ואין מרצין קאמר: **ס"ט**. מדקא מפרש מילתיה ונקיט כזכר ומעשר דלא לרצוי אמו ש"מ כשרין ואינן מרצין קאמר: **ומדסיפא**. בזכור והמעשר ששחטן לשם שלמים כשרים ואין מרצין ^ו רישא קדשים קלים ששחטן לשם קדשי קדשים נמי כשרין ואין מרצין קאמר: **הא כדאימא כו'**. כשרין דקמני גבי כזכר כשרין למילתיהו קאמר [וכשרים ^ז] נמי דקמני גבי קדשי קדשים למילתיהו אחרן] ואפ"י לרזות לשם חובה: **אלא מאי קשמעט** ^ח. האי דנקט הכזור והמעשר אי לאו לגלויי עלה דרישא נקט לה ולמימר דכשרין ואין מרצין קאמר: **גבוה ונמוך קשמעט** ^ט. בתמיה וכו' אחא לפרושי לן היכי דמי נמוך לשם גבוה: **סנינא**. כרישא דמילתא: **הא נמי סנינא**. לקמן דפרק כל התדיר

(דף פט.) דכזכר נמוך משלמתי **שלמים קודמין אס הכזור**. אס שניה עומדים ^י לישחט צעורה ולהקריב: **אס טעונים מקן ארבע**. שמי מתנות שהן ארבע וכזכור מתנהה אחת דקמני בלחיהו מקומן (לקמן נ:) סמיכה ונסכים ליתנהו כזכור כדילפינן בנמנות כפרק שמי מדות (דף כ:) **הא עיקר**. שנשנית מחילה לזורך ללאשמועינן גבי פסול שלא לשמו דליכא בקדשים קלים גבוה ונמוך: **הסיא**. דכל התדיר אגרר' נסבה שנהה שס את הקודמים זה לזה ונקט נמי האי כדהיי"ו אע"ג דכבר תנייה הכא: **ב'ותנני'** ^ר רבי יהושע מנשי. דפסח בשאר ימות השנה חשיי ליה: ^ז **בן כניא' פוסל**. בגמרא מפרש להו: **שבעים ושנים זקן**. בגמרא (דף יג:) מפרש אמאי לא תנא זקנים: **כל הזבחים הנאכלין**. אבל עולה לא: לא הוסיף **בן עזאי**. על דברי חכמים לפסול חוץ מפסח ומחטאת אלא העולה: **ג'ב'ו'** ^א מנשי היה **בן כניא'** כפסח ששחטו שחרים לשמו. ^ב והוא היה זמנו לפיכך פסול שלא לשמו כדלמא ^גלעיל ^ד: פסח בזמנו שלא לשמו פסול: ומאי כאילו. נשחט בין הערבים והלמדת דכולא יומא בין הערבים קרי ליה מדקמכשרת ליה שחרית וקרא כתיב בין הערבים הלמא אכלמא כפירא ליה בין הערבים של אמש לערב של אחריי כדמפרשין ^ה ליה לקמיא דהיינו משעלה השחר שפסל ליל של אמש עד שתשקע החמה ומאי כאילו היה הוא גופיה בין הערבים ^ו: ^ז ליפלגו בלשמו. ולימא ^ח [פסח ששחטו כ"ד שחרית] ר' יהושע פוסל וכן בתירא מכשיר: **אבל בשלא לשמו מודה רבי יהושע**. דלע"ג דשחרית לאו זימניה הוא פסול הואיל ומקלמו של יום ראו' לשמו קמ"ל: והא כתיב **בין הערבים**. לרבי אושעיא פריך היכי מצי למימר פסח זמנו שחרית: **בין שני ערבים**. מעלות השחר עד שקיעת החמה דהיינו בין סוף ערב דלחמול ותחילת ערב דלדורמא: ואימא חד כנקר. את הראשון לא ישאח יותר מחלות והשני כל היום זמנו רלה שחרית רצה ערביה כדכתיב **בין הערבים** דמפרשת ליה כל יומא: ולא שנים כנקר. הלכך עד כרחק נריך להשחות השני עד הערב: **מדפה**. חצי לוג לכל נר ונר כך שיערו חכמים לילי ^י תקופת טבת שלא תכזה כל הלילה ^{יא} [מנחות פט]. ובתמזו ובניסן אם תחליק שליש היום לא איכפת לן: אין לך עבודה. מעבודות שהן אמורות ציום כגון עבודות הדס ^{יב} וקמא וקטרת כשרשין מהדלקת נרות ואילך שזו מאוחרת לכיון:

אגרר' נסבה שנהה שס את הקודמים זה לזה ונקט נמי האי כדהיי"ו אע"ג דכבר תנייה הכא: **ב'ותנני'** ^ר רבי יהושע מנשי. דפסח בשאר ימות השנה חשיי ליה: ^ז **בן כניא' פוסל**. בגמרא מפרש להו: **שבעים ושנים זקן**. בגמרא (דף יג:) מפרש אמאי לא תנא זקנים: **כל הזבחים הנאכלין**. אבל עולה לא: לא הוסיף **בן עזאי**. על דברי חכמים לפסול חוץ מפסח ומחטאת אלא העולה: **ג'ב'ו'** ^א מנשי היה **בן כניא'** כפסח ששחטו שחרים לשמו. ^ב והוא היה זמנו לפיכך פסול שלא לשמו כדלמא ^גלעיל ^ד: פסח בזמנו שלא לשמו פסול: ומאי כאילו. נשחט בין הערבים והלמדת דכולא יומא בין הערבים קרי ליה מדקמכשרת ליה שחרית וקרא כתיב בין הערבים הלמא אכלמא כפירא ליה בין הערבים של אמש לערב של אחריי כדמפרשין ^ה ליה לקמיא דהיינו משעלה השחר שפסל ליל של אמש עד שתשקע החמה ומאי כאילו היה הוא גופיה בין הערבים ^ו: ^ז ליפלגו בלשמו. ולימא ^ח [פסח ששחטו כ"ד שחרית] ר' יהושע פוסל וכן בתירא מכשיר: **אבל בשלא לשמו מודה רבי יהושע**. דלע"ג דשחרית לאו זימניה הוא פסול הואיל ומקלמו של יום ראו' לשמו קמ"ל: והא כתיב **בין הערבים**. לרבי אושעיא פריך היכי מצי למימר פסח זמנו שחרית: **בין שני ערבים**. מעלות השחר עד שקיעת החמה דהיינו בין סוף ערב דלחמול ותחילת ערב דלדורמא: ואימא חד כנקר. את הראשון לא ישאח יותר מחלות והשני כל היום זמנו רלה שחרית רצה ערביה כדכתיב **בין הערבים** דמפרשת ליה כל יומא: ולא שנים כנקר. הלכך עד כרחק נריך להשחות השני עד הערב: **מדפה**. חצי לוג לכל נר ונר כך שיערו חכמים לילי ^י תקופת טבת שלא תכזה כל הלילה ^{יא} [מנחות פט]. ובתמזו ובניסן אם תחליק שליש היום לא איכפת לן: אין לך עבודה. מעבודות שהן אמורות ציום כגון עבודות הדס ^{יב} וקמא וקטרת כשרשין מהדלקת נרות ואילך שזו מאוחרת לכיון:

אגרר' נסבה שנהה שס את הקודמים זה לזה ונקט נמי האי כדהיי"ו אע"ג דכבר תנייה הכא: **ב'ותנני'** ^ר רבי יהושע מנשי. דפסח בשאר ימות השנה חשיי ליה: ^ז **בן כניא' פוסל**. בגמרא מפרש להו: **שבעים ושנים זקן**. בגמרא (דף יג:) מפרש אמאי לא תנא זקנים: **כל הזבחים הנאכלין**. אבל עולה לא: לא הוסיף **בן עזאי**. על דברי חכמים לפסול חוץ מפסח ומחטאת אלא העולה: **ג'ב'ו'** ^א מנשי היה **בן כניא'** כפסח ששחטו שחרים לשמו. ^ב והוא היה זמנו לפיכך פסול שלא לשמו כדלמא ^גלעיל ^ד: פסח בזמנו שלא לשמו פסול: ומאי כאילו. נשחט בין הערבים והלמדת דכולא יומא בין הערבים קרי ליה מדקמכשרת ליה שחרית וקרא כתיב בין הערבים הלמא אכלמא כפירא ליה בין הערבים של אמש לערב של אחריי כדמפרשין ^ה ליה לקמיא דהיינו משעלה השחר שפסל ליל של אמש עד שתשקע החמה ומאי כאילו היה הוא גופיה בין הערבים ^ו: ^ז ליפלגו בלשמו. ולימא ^ח [פסח ששחטו כ"ד שחרית] ר' יהושע פוסל וכן בתירא מכשיר: **אבל בשלא לשמו מודה רבי יהושע**. דלע"ג דשחרית לאו זימניה הוא פסול הואיל ומקלמו של יום ראו' לשמו קמ"ל: והא כתיב **בין הערבים**. לרבי אושעיא פריך היכי מצי למימר פסח זמנו שחרית: **בין שני ערבים**. מעלות השחר עד שקיעת החמה דהיינו בין סוף ערב דלחמול ותחילת ערב דלדורמא: ואימא חד כנקר. את הראשון לא ישאח יותר מחלות והשני כל היום זמנו רלה שחרית רצה ערביה כדכתיב **בין הערבים** דמפרשת ליה כל יומא: ולא שנים כנקר. הלכך עד כרחק נריך להשחות השני עד הערב: **מדפה**. חצי לוג לכל נר ונר כך שיערו חכמים לילי ^י תקופת טבת שלא תכזה כל הלילה ^{יא} [מנחות פט]. ובתמזו ובניסן אם תחליק שליש היום לא איכפת לן: אין לך עבודה. מעבודות שהן אמורות ציום כגון עבודות הדס ^{יב} וקמא וקטרת כשרשין מהדלקת נרות ואילך שזו מאוחרת לכיון:

אגרר' נסבה שנהה שס את הקודמים זה לזה ונקט נמי האי כדהיי"ו אע"ג דכבר תנייה הכא: **ב'ותנני'** ^ר רבי יהושע מנשי. דפסח בשאר ימות השנה חשיי ליה: ^ז **בן כניא' פוסל**. בגמרא מפרש להו: **שבעים ושנים זקן**. בגמרא (דף יג:) מפרש אמאי לא תנא זקנים: **כל הזבחים הנאכלין**. אבל עולה לא: לא הוסיף **בן עזאי**. על דברי חכמים לפסול חוץ מפסח ומחטאת אלא העולה: **ג'ב'ו'** ^א מנשי היה **בן כניא'** כפסח ששחטו שחרים לשמו. ^ב והוא היה זמנו לפיכך פסול שלא לשמו כדלמא ^גלעיל ^ד: פסח בזמנו שלא לשמו פסול: ומאי כאילו. נשחט בין הערבים והלמדת דכולא יומא בין הערבים קרי ליה מדקמכשרת ליה שחרית וקרא כתיב בין הערבים הלמא אכלמא כפירא ליה בין הערבים של אמש לערב של אחריי כדמפרשין ^ה ליה לקמיא דהיינו משעלה השחר שפסל ליל של אמש עד שתשקע החמה ומאי כאילו היה הוא גופיה בין הערבים ^ו: ^ז ליפלגו בלשמו. ולימא ^ח [פסח ששחטו כ"ד שחרית] ר' יהושע פוסל וכן בתירא מכשיר: **אבל בשלא לשמו מודה רבי יהושע**. דלע"ג דשחרית לאו זימניה הוא פסול הואיל ומקלמו של יום ראו' לשמו קמ"ל: והא כתיב **בין הערבים**. לרבי אושעיא פריך היכי מצי למימר פסח זמנו שחרית: **בין שני ערבים**. מעלות השחר עד שקיעת החמה דהיינו בין סוף ערב דלחמול ותחילת ערב דלדורמא: ואימא חד כנקר. את הראשון לא ישאח יותר מחלות והשני כל היום זמנו רלה שחרית רצה ערביה כדכתיב **בין הערבים** דמפרשת ליה כל יומא: ולא שנים כנקר. הלכך עד כרחק נריך להשחות השני עד הערב: **מדפה**. חצי לוג לכל נר ונר כך שיערו חכמים לילי ^י תקופת טבת שלא תכזה כל הלילה ^{יא} [מנחות פט]. ובתמזו ובניסן אם תחליק שליש היום לא איכפת לן: אין לך עבודה. מעבודות שהן אמורות ציום כגון עבודות הדס ^{יב} וקמא וקטרת כשרשין מהדלקת נרות ואילך שזו מאוחרת לכיון:

למ"ק כשרים ולא עלו, ולכא' תנא נמי עלו. ופליגי נמי כסיוא דקמי פסולס דמשעת פסולס לגמרי ולמ"ק כשרים ולא עלו. וא"מ ומי הוקיין למימר [דפליג] אסיוא, דלמא לא פליגי אלא ארישא דקמי כשרים דמשעת כשרים ומעלי, אבל אסיוא לא פליגי כלל. והא דקמי פסולס י"ל דלא פסולס [לגמרי אלא] כמו פסולס דבזי מודה כדפרי"ט לעיל (דף ג.) ונראה כיון דנפקא ליה מחילול משעת דפסולס לגמרי. עד י"ל דזה לילא למימר דל"כ עלו [ולא עלין] מעליא (דבהסם) לגמרי. וא"מ א"כ [ה"ן] כרישא דקאמר כשרים ומי"ל (דמלנין) כשרין ומילין, ואחמא קאמרי כשרין. על מנעולא ליה. וי"ל אידי דמני סופא פסולס [דסוין] פסולס לגמרי קאמרי כרישא כשרים: ובדסיפא כשרין ואין כרישין ב'ו' סי' וזכ"ה אדשטין מוסא' דכשרין ואין חטא' ודברתי' אפ"י. ולגמס גמז

למ"ק כשרים ולא עלו, ולכא' תנא נמי עלו. ופליגי נמי כסיוא דקמי פסולס דמשעת פסולס לגמרי ולמ"ק כשרים ולא עלו. וא"מ ומי הוקיין למימר [דפליג] אסיוא, דלמא לא פליגי אלא ארישא דקמי כשרים דמשעת כשרים ומעלי, אבל אסיוא לא פליגי כלל. והא דקמי פסולס י"ל דלא פסולס [לגמרי אלא] כמו פסולס דבזי מודה כדפרי"ט לעיל (דף ג.) ונראה כיון דנפקא ליה מחילול משעת דפסולס לגמרי. עד י"ל דזה לילא למימר דל"כ עלו [ולא עלין] מעליא (דבהסם) לגמרי. וא"מ א"כ [ה"ן] כרישא דקאמר כשרים ומי"ל (דמלנין) כשרין ומילין, ואחמא קאמרי כשרין. על מנעולא ליה. וי"ל אידי דמני סופא פסולס [דסוין] פסולס לגמרי קאמרי כרישא כשרים: ובדסיפא כשרין ואין כרישין ב'ו' סי' וזכ"ה אדשטין מוסא' דכשרין ואין חטא' ודברתי' אפ"י. ולגמס גמז

למ"ק כשרים ולא עלו, ולכא' תנא נמי עלו. ופליגי נמי כסיוא דקמי פסולס דמשעת פסולס לגמרי ולמ"ק כשרים ולא עלו. וא"מ ומי הוקיין למימר [דפליג] אסיוא, דלמא לא פליגי אלא ארישא דקמי כשרים דמשעת כשרים ומעלי, אבל אסיוא לא פליגי כלל. והא דקמי פסולס י"ל דלא פסולס [לגמרי אלא] כמו פסולס דבזי מודה כדפרי"ט לעיל (דף ג.) ונראה כיון דנפקא ליה מחילול משעת דפסולס לגמרי. עד י"ל דזה לילא למימר דל"כ עלו [ולא עלין] מעליא (דבהסם) לגמרי. וא"מ א"כ [ה"ן] כרישא דקאמר כשרים ומי"ל (דמלנין) כשרין ומילין, ואחמא קאמרי כשרין. על מנעולא ליה. וי"ל אידי דמני סופא פסולס [דסוין] פסולס לגמרי קאמרי כרישא כשרים: ובדסיפא כשרין ואין כרישין ב'ו' סי' וזכ"ה אדשטין מוסא' דכשרין ואין חטא' ודברתי' אפ"י. ולגמס גמז

למ"ק כשרים ולא עלו, ולכא' תנא נמי עלו. ופליגי נמי כסיוא דקמי פסולס דמשעת פסולס לגמרי ולמ"ק כשרים ולא עלו. וא"מ ומי הוקיין למימר [דפליג] אסיוא, דלמא לא פליגי אלא ארישא דקמי כשרים דמשעת כשרים ומעלי, אבל אסיוא לא פליגי כלל. והא דקמי פסולס י"ל דלא פסולס [לגמרי אלא] כמו פסולס דבזי מודה כדפרי"ט לעיל (דף ג.) ונראה כיון דנפקא ליה מחילול משעת דפסולס לגמרי. עד י"ל דזה לילא למימר דל"כ עלו [ולא עלין] מעליא (דבהסם) לגמרי. וא"מ א"כ [ה"ן] כרישא דקאמר כשרים ומי"ל (דמלנין) כשרין ומילין, ואחמא קאמרי כשרין. על מנעולא ליה. וי"ל אידי דמני סופא פסולס [דסוין] פסולס לגמרי קאמרי כרישא כשרים: ובדסיפא כשרין ואין כרישין ב'ו' סי' וזכ"ה אדשטין מוסא' דכשרין ואין חטא' ודברתי' אפ"י. ולגמס גמז

למ"ק כשרים ולא עלו, ולכא' תנא נמי עלו. ופליגי נמי כסיוא דקמי פסולס דמשעת פסולס לגמרי ולמ"ק כשרים ולא עלו. וא"מ ומי הוקיין למימר [דפליג] אסיוא, דלמא לא פליגי אלא ארישא דקמי כשרים דמשעת כשרים ומעלי, אבל אסיוא לא פליגי כלל. והא דקמי פסולס י"ל דלא פסולס [לגמרי אלא] כמו פסולס דבזי מודה כדפרי"ט לעיל (דף ג.) ונראה כיון דנפקא ליה מחילול משעת דפסולס לגמרי. עד י"ל דזה לילא למימר דל"כ עלו [ולא עלין] מעליא (דבהסם) לגמרי. וא"מ א"כ [ה"ן] כרישא דקאמר כשרים ומי"ל (דמלנין) כשרין ומילין, ואחמא קאמרי כשרין. על מנעולא ליה. וי"ל אידי דמני סופא פסולס [דסוין] פסולס לגמרי קאמרי כרישא כשרים: ובדסיפא כשרין ואין כרישין ב'ו' סי' וזכ"ה אדשטין מוסא' דכשרין וא

